

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3431/2020
02.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Маринковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1454/20 од 04.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1454/20 од 04.09.2020. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 1049/17 од 24.12.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да на име трошкова поступка по ревизији исплати туженом износ 82.856,07 динара, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1049/17 од 24.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од 01.03.2014. године до 01.02.2015. године, исплати укупан износ од 128.567,03 динара, у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке и да надлежном РФПИО, тужени у корист тужиоца, уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1454/20 од 04.09.2020. године, преиначена је првостепена пресуда садржана у ставу првом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од 01.03.2014. године до 01.02.2015. године, исплати укупан износ од 128.567,03 динара, у појединачним месечним износима, са законском

затезном каматом од дана доспелости до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке, као и да надлежном РФПИО, тужени у корист тужиоца, уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке, тако што је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 1.400,00 динара и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 78.720,00 динара. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова првостепеног поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 36.720,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2) и члана 408. Закона о парничном поступку, („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу до 31.12.2013. године код Привредног друштва „Колубара Метал“ д.о.о. када је ово Привредно друштво статусном променом припојено Привредном друштву РБ „Колубара“ д.о.о. Лазаревац. Тужени је правни следбеник друштва стицаоца РБ „Колубара“ д.о.о. Лазаревац. Уговором о припајању одређено је да је друштво стицалац, као послодавац следбеник дужно да за запослене друштва преносиоца примењује општи акт друштва преносиоца-послодавца претходника најмање годину дана од дана извршене статусне промене, односно промене послодавца, сагласно члану 150. Закона о раду. У периоду од јануара месеца 2014. године до фебруара 2015. године послодавац следбеник је на основу Споразума закљученог са синдикатом утврђивао посебну цену радног сата за огранак „Колубара Метал“ д.о.о. у нижој вредности од вредности цене рада одређене за остале запослене. Код послодавца следбеника закључен је нов Колективни уговор у фебруару 2015. године. Утужени износи представљају разлику између зараде која је исплаћена тужиоцу и зараде обрачунате по цени радног часа одређеној за остале запослене код послодавца следбеника, чију је висину првостепени суд утврдио на основу резултата вештачења обављеног од стране вештака економско финансијске струке, на који тужени није имао примедби.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев као неоснован на основу закључка да је тужени правилно израчунавао и исплаћивао зараду тужиоцу према вредности радног сата утврђеног на основу закључених споразума којима је прецизиран начин обрачуна вредности радног сата, а који производе правно дејство.

По налажењу другостепеног суда, првостепени суд је погрешно применио материјално право када је закључио да је, примењујући Колективни уговор послодавца претходника, тужени као послодавац следбеник био овлашћен да са синдикатом закључи споразум о вредности радног часа за запослене у Огранку „Колубара Метал“ у мањој вредности од вредности радног часа одређеног за запослене у осталим организационим јединицама туженог. Другостепени суд сматра да је послодавац следбеник, у року из члана 150. Закона о раду, имао могућност да измени опште акте и колективни уговор и изједначи коефицијенте за радна места, те на тај начин испуни законску обавезу да запосленима исплаћује једнаку зараду за исти рад, као што је то учинио након утуженог периода. Закључује да су без оправданог разлога запослени из припојеног привредног друштва стављени у неравноправан положај у односу на друге запослене код послодавца, чиме је, супротно правилима из чл. 18, 19. и 20. Закона о раду, извршена њихова дискриминација по основу права на исплату зараде према вредности радног часа одређеног за друге запослене због чега тужилац има право на накнаду штете због мање исплаћене зараде за утужени период.

Овакво правно становиште другостепеног суда није правилно.

Према одредби члана 150. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05... 75/14), послодавац следбеник дужан је да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца, осим ако пре истека тог рока: 1) истекне време на које је закључен колективни уговор код послодавца претходника; 2) код послодавца следбеника буде закључен нови колективни уговор.

Одредбом члана 33. став 1. Колективног уговора предвиђено је да се вредност радног часа за текућу годину утврђује за сваки месец у висини вредности радног часа за најједноставнији рад, који се примењује код оснивача ПД РБ „Колубара“ д.о.о. Лазаревац, а евентуалну већу вредност, уговорне стране могу споразумно накнадно утврдити. Према ставу 3. истог члана, ако се у току календарске године битно промене околности на основу којих је утврђена вредност радног часа за најједноставнији рад, уговорне стране ће га споразумно променити.

У конкретном случају, након извршене статусне промене припајања ПД „Колубара Метал“ д.о.о. туженом ПД РБ „Колубара“ д.о.о, послодавац следбеник је сходно одредби члана 11. Уговора о припајању, на запослене припојеног предузећа примењивао опште акте „Колубаре Метал“ д.о.о. још годину дана, у периоду од 01.01.2014. до 01.02.2015. године, у складу са чланом 150. Закона о раду. Одредбом члана 33. став 3. Колективног уговора „Колубара Метал“, који је тужени као послодавац следбеник наставио да примењује у наведеном периоду био је уређен начин одређивања вредности радног часа запослених у случају промењених околности. Вредност радног часа запослених у Огранку „Колубара Метал“ је утврђивана за сваки појединачан месец у спорном периоду на основу сагласних изјава представника запослених у синдикату и директора туженог послодавца следбеника, а овако закључене споразуме нико није оспоравао у одговарајућем поступку па они производе правно дејство.

У побијаној другостепеној пресуди суд закључује да је применом одредбе члана 33. став 3. Колективног уговора „Колубара Метал“ могла бити утврђивана вредност радног часа споразумно због промењених околности у току 2013. године, док је „Колубара Метал“ пословала као самостално привредно друштво, али не и након припајања туженом у току 2014. године.

Овакав правни став није прихватљив јер је, у складу са чланом 150. Закона о раду, тужени као послодавац следбеник био дужан да најмање годину дана након припајања примењује колективни уговор послодавца претходника – што значи и одредбу члана 33. став 3. тог општег акта, осим ако пре истека тог рока код послодавца следбеника није закључен нови колективни уговор. Обавезна примена општег акта послодавца претходника од стране послодавца следбеника у периоду од најмање годину дана може довести до тога да запослени код послодавца претходника у том периоду остварују мању или већу зараду од запослених код послодавца следбеника. У овом случају до тога није дошло имајући у виду неоспорена истицања туженог да су запослени у Огранку „Колубара Метал“ на основу свог општег акта имали већи коефицијент за обрачун зарада од запослених у РБ „Колубара“, па да су кроз споразумно утврђено мању вредност радног часа њихове зараде у 2014. години биле фактички изједначене са зарадама запослених у осталим организационим јединицама туженог. Коефицијенти и вредност радног часа свих запослених код туженог који обављају исте послове нормативно су изједначени у јануар 2015. године изменама одлука о коефицијентима, односно у фебруару месецу исте године ступањем на снагу Посебног колективног уговора ЈП „Електропривреда Србије“.

Неприхватљиво је становиште из побијане пресуде да су запослени из припојеног друштва стављани у неравноправан положај у односу на друге запослене код туженог, те да је тиме, супротно правилима из чл. 18, 19. и 20. Закона о раду, извршена њихова дискриминација по основу права на исплату зараде. За постојање дискриминације у смислу наведених одредаба Закона о раду неопходно је да се запослени стави у неповољнији положај у односу на друга запослена лица у истој или сличној ситуацији с обзиром на неко лично својство. Тужиоци и други запослени у припојеном привредном друштву нису били стављени у неповољнији положај у погледу права на зараду у току 2014. године, нити се запослење у Огранку „Колубара Метал“ може сматрати личним својством.

Имајући у виду све наведено, погрешно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 128.567,03 динара, на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од 01.03.2014. године до 01.02.2015. године.

Сагласно изложеном, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука садржана у ставу другом изреке донета је применом члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Туженом су досуђени трошкови поступка по ревизији у укупном износу од 82.856,07 динара, и то за: састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, судску таксу на ревизију у износу од 27.742,68 динара и судску таксу

на одлуку по ревизији у износу од 37.114,02 динара. Висина ових трошкова одређена је применом важеће Адвокатске и Таксене тарифе, према вредности предмета спора.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**